

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Ing. P. G., MBA**, zast. Mgr. et. Mgr. Jiřím Flamem, Ph.D., advokátem se sídlem Rohanské nábřeží 671/15, Praha 8, proti žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník** (dříve náměstek ministra vnitra pro státní službu), se sídlem Jindřišská 967/35, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2022, č. j. 31 Ad 19/2020-122,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2022, č. j. 31 Ad 19/2020-122, **se zrušuje** a věc se **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Rady Energetického regulačního úřadu (dále jen „ERÚ“) ze dne 17. 12. 2019, č. j. 05790-24/2015-ERU byla žalobkyně odvolána ze služebního místa představeného – ředitel sekce regulace v ČR – Energetického regulačního úřadu. Na základě rozhodnutí ze dne 17. 12. 2019, č. j. 05790-25/2015-ERU, byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby dle § 62 odst. 1 zák. č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, přičemž nadřízený služební orgán vydal dne 14. 4. 2020, č. j. MV-2883-11/OSK-2020 rozhodnutí, kterým toto rozhodnutí zrušil a s účinností od 1. 1. 2020 odpadl důvod, pro který byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. V důsledku tohoto rozhodnutí se žalobkyně v období od 1. 1. 2020 do 14. 4. 2020 nacházela v postavení státního zaměstnance, v jehož případě existují překážky na straně služebního úřadu dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě a na základě toho jí byla doplacena část platu za měsíce leden a únor 2020 odpovídající rozdílu platu, který jí byl vyplacen z důvodu zařazení mimo službu dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě, a platu, který jí náležel z důvodu jiných překážek na straně služebního úřadu dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě.

[2] Žalobkyně se u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) v žalobě původně domáhala zrušení rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 5. 8. 2020, č. j. MV-101410-3/OSK- 2020, a dále rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 15. 4. 2020, č. j. 03589-2/2020-ERU, a rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 03589-4/2020-ERU, kterými mělo být rozhodnuto o zamítnutí její žádosti o valorizaci platu za měsíce leden a únor roku 2020.

[3] Usnesením ze dne 1. 7. 2022, č. j. 31 Ad 19/2020-95, vyzval krajský soud žalobkyni ke změně žaloby, neboť po předběžném posouzení věci dospěl k závěru, že napadené sdělení žalovaného není rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s., avšak v jednání žalovaného lze spatřovat zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Na základě návrhu žalobkyně ze dne 4. 8. 2022 změnu žaloby krajský soud usnesením ze dne 7. 9. 2022, č. j. 31 Ad 19/2020-110, připustil. Žalobkyně ve změněné žalobě také uvedla, že dle § 17b odst. 13 části věty první před středníkem zák. č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění účinném do 1. 1. 2022 (dále jen „energetický zákon“), *„předseda Rady se považuje za vedoucího služebního úřadu a za služební orgán podle zákona o státní službě“*. Dle § 10 odst. 2 zákona o státní službě *„služební orgán jedná a rozhoduje ve věcech služebního poměru“*. V souladu s těmito zákonnými ustanoveními je předseda Rady Energetického regulačního úřadu tím, kdo je správním orgánem, který odpovídá za žalobou napadený zásah. Krajský soud tuto změnu na straně žalovaného připustil ve výroku II. výše zmíněného usnesení s tím, že nadále bude řízení vedeno s předsedou Rady ERÚ jako žalovaným.

[4] Změnou žaloby se žalobkyně domáhala vydání rozsudku, kterým by soud označil zásah žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nestanovil žalobkyni plat za měsíc leden 2020 a únor 2020 v takové výši, aby platový tarif, který byl součástí platu, na nějž vznikl žalobkyni v měsíci lednu 2020 a únoru 2020 nárok, byl stanoven tak, aby jeho výše odpovídala platovému tarifu, který žalobkyni náležel dle nařízení vlády č. 300/2019 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 341/2017 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, a nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů, za nezákonný.

[5] Dále se žalobkyně domáhala toho, aby soud žalovanému zakázal, aby pokračoval v porušování jejích práv a přikázal mu, aby jí stanovil plat za měsíce leden 2020 a únor 2020 v takové výši, aby platový tarif, který bude součástí platu žalobkyně za měsíce leden 2020 a únor 2020, byl stanoven tak, že jeho výše bude odpovídat platovému tarifu, který žalobkyni v měsíci lednu 2020 a únoru 2020 náležel dle nařízení vlády č. 300/2019 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 341/2017 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, a nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[6] V posledním bodě se žalobkyně domáhala toho, aby soud žalovanému přikázal, aby jí vyplatil doplatek platu za měsíce leden 2020 a únor 2020 odpovídající rozdílu platu žalobkyně za měsíce leden 2020 a únor 2020 určeného tak, že v tomto platu stanovená výše platového tarifu bude odpovídat platovému tarifu, který žalobkyni v měsíci lednu 2020 a únoru 2020 náležel dle nařízení vlády č. 300/2019 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 341/2017 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, a nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních

pokračování

zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů, a rozdílu dosud žalobkyni skutečně vyplaceného platu za měsíce leden 2020 a únor 2020, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[7] **Krajský soud** výše zmíněným rozsudkem zamítl žalobu žalobkyně s odůvodněním, že k nezákonnému zásahu ze strany žalovaného nedošlo.

[8] Krajský soud *a priori* odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012-47, č. 3104/2014 Sb. NSS, dle kterého se jedná o individualizovaný správní akt, pokud existuje „*individualizovaný adresát takového vrchnostenského aktu (žák, žadající o přezkoumání výsledku jeho maturitní zkoušky), tento úkon zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jeho konkrétní práva, je vydán ve formalizovaném řízení upraveném právními předpisy (školský zákon, částečně správní řád) správním orgánem v mezích jeho zákonem stanovené pravomoci jako materializovaný akt obsahující stanovené náležitosti, komunikovaný adresátovi*“. Konstatoval, že žalobkyně je sice adresátem „aktu“ žalovaného, resp. náměstka ministra vnitra, nicméně tento „akt“ nebyl vydán v žádném formalizovaném řízení, které by bylo upraveno právními předpisy, a nejednalo se ani o akt, který by měl obsahovat zákonem stanovené náležitosti. Konečně tímto „aktem“ nebyly zakládány, měněny, rušeny ani závazně určeny práva žalobkyně, ale pouze jí bylo oznámeno, že *ex lege* jí nevznikl nárok na valorizaci mzdy. Správní orgány postupy ohledně „uplatnění nároku“ a „odvolání“ žalobkyně proti „aktu“ ERÚ jako formální řízení nechápaly a nevydávaly své akty jako formalizované výstupy řízení. Uvedené jasně vyplývá z toho, že již Rada ERÚ sdělila žalobkyni k prvnímu jejímu „odvolání“, že řízení ve věcech služby je vyloučeno mj. v případech dle § 159 odst. 2 písm. k) bodu 1 zákona o státní službě, tj. v případě změny výše platového tarifu v důsledku změny výše platových tarifů stanovených nařízením, na rozdíl od ostatních případů dle § 159 odst. 2 zákona o státní službě. Stejně následně žalobkyni opětovně sdělil i náměstek ministra vnitra.

[9] Krajský soud dále konstatoval, že zároveň „akty“ správních orgánů nesplňují ani formální znaky správních rozhodnutí; neobsahují žádný výrok, nebyly vydány ve formalizovaném procesu, z obsahu postoupeného materiálu je zřejmé, že stran samotného doplacení „dlužného“ platu nebyla pořizována dokumentace. Skutečnost, že výsledek byl žalobkyni oznámen, nemůže být v tomto případě důvodem pro posouzení „aktů“ správních orgánů jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Aby bylo sporné oznámení rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., musí být s to zkrátit veřejná subjektivní práva a musí být vydáno v oblasti veřejné správy (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č. j. 10 As 391/2020-65). V případě žalobkyně se nejedná o přezkum rozhodnutí o stanovení výše platu (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 59/2019-47), nýbrž o požadavek na doplacení dlužné mzdy. Z podání žalobkyně ze dne 3. 4. 2020 nazvaném „Uplatnění nároku na valorizaci“, je patrné, že žalobkyně namítla nesprávné vyčíslení platu v tarifní části bez zohlednění valorizace a prodlení se splněním práva žalobkyně na plat. V té souvislosti odkázala i na rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 21 Cdo 403/2014. Dle krajského soudu samotný akt žalovaného, tj. samotné oznámení, nelze považovat za zásah do veřejných subjektivních práv žalobkyně rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť se nejednalo o rozhodnutí o stanovení platu. Zásahem veřejných subjektivních práv žalobkyně mohla být pouze faktická nečinnost žalovaného, tedy neprovedení valorizace platu, jak se jí žalobkyně domáhala.

[10] Ve věci samé krajský soud uvedl, že systemizace dle § 17 odst. 1 zákona o státní službě vytváří předpoklady pro jasný výhled na nutné výdaje státního rozpočtu na platy

zaměstnanců stanovením jejich počtu a provázáním jednotlivých služebních míst s platovými tarify. Prostřednictvím systematizace stát předem vymezuje, kolik bude mít osob pod institutem státní služby, a ve spojení s tím, kolik lidí bude ve vazbě na zákon o státní službě hmotně zajišťovat. Dle krajského soudu není sporné, že služební místo žalobkyně, na kterém byla zařazena do 31. 12. 2019, zaniklo z důvodu změny systemizace a do doby rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 10. 2. 2020, č. j. MV-2883-11/OSK-2020, o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí č. j. 05790-25/2015-ERU, nebyla zařazena na žádné pracovní místo, jelikož její předcházející místo zaniklo a podle rozhodnutí Rady ERÚ č. j. 05790-25/2015-ERU neexistovalo v rámci ERÚ pro žalobkyni jiné vhodné místo. Je proto dle krajského soudu zřejmé, že žalobkyně v měsících leden a únor 2020, za které požaduje doplatek platu ve výši valorizace, nebyla zařazena na žádném služebním místě. Situace, kdy služební orgán nemůže zařadit zaměstnance na nové místo, je evidentní překážkou v práci na straně zaměstnavatele, jejímž důsledkem by byl zánik služebního poměru dle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, za kterou příslušel žalobkyni plat dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě.

[11] Krajský soud konstatoval, že plat je státnímu zaměstnanci stanovován ve vazbě na služební místo. Jinými slovy, státní zaměstnanec musí být nejprve jmenován na služební místo a následně mu je podle služebního místa, které je zařazeno do určitého platového tarifu a stupně, stanoven plat. Žalobkyně ale nebyla v období ledna a února 2020 zařazena na žádném služebním místě, tedy na ni změna platových tarifů od 1. 1. 2020 nedopadala. Zrušením služebního místa zanikl i důvod, proč byl vyplácen žalobkyni plat dle platového tarifu a stupně. Krajský soud dále konstatoval, že žalobkyně byla zařazena mimo výkon služby dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě ve spojení s § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona, na základě toho jí vznikl za období leden a únor 2020 nárok na plat dle § 176 zákona o státní službě ve výši, která je zákonem stanovena na 80 % platu na místě, na kterém byla zařazena před jejím odvoláním.

[12] **V kasační stížnosti** žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[13] Stěžovatelka především namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu, že jeho výroková část je v přímém rozporu s odůvodněním daného rozhodnutí, jelikož ve výrokové části byl uveden nesprávný typ žaloby a rovněž byl nesprávně označen žalovaný. Dále se krajský soud dle stěžovatelky zabýval jiným skutkovým stavem, než který vyplývá ze spisu, jelikož posuzoval zákonnost stanovení platu stěžovatelce dle § 62 odst. 2 zákona o státní službě, který je stanoven dle § 176 zákona o státní službě. Nicméně stěžovatelka nebyla postavena mimo službu dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, ale v jejím případě vznikly jiné překážky na straně služebního úřadu dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě.

[14] Náměstek ministra vnitra pro státní službu (nyní nejvyšší státní tajemník), jemuž byl napadený rozsudek doručen, popsal skutkový stav věci, přičemž popřel, že by stěžovatelce vznikl nárok na plat v jí požadované výši, poukázal na to, že platový tarif a jeho úprava souvisí pouze a výhradně se služebním místem, resp. jeho obsazením. Uvedl, že pokud dochází ke zvýšení platových tarifů na základě změny nařízení vlády, vzniká státnímu zaměstnanci automaticky nárok na vyšší platový tarif stanovený pro platovou třídu, do které je zařazeno služební místo, na němž vykonává službu a pro platový stupeň, do kterého je

pokračování

zařazen. V situaci, kdy před nabytím účinnosti změny platových tarifů dojde ke zrušení služebního místa, nelze již státnímu zaměstnanci určit novou výši platu do té doby, než se převede na jiné služební místo. Pokud státní zaměstnanec není zařazen na žádném služebním místě, jak jako tomu bylo v případě stěžovatelky, nepřísluší mu žádný platový tarif. Pokud je státní zaměstnanec v postavení zaměstnance, u něhož existují překážky na straně služebního úřadu podle § 106 odst.3 služebního zákona, jako tomu bylo v případě stěžovatelky, musí služební orgán vycházet z té výše platového tarifu, která naposledy příslušela státnímu zaměstnanci v době, kdy byl na služebním místě zařazen.

[15] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozsudku je v rozporu s jeho výrokovou částí; krajský soud rozhodoval o zcela jiném předmětu řízení a vůči zcela jinému účastníkovi řízení na straně žalovaného, přičemž tyto vady mají nutně za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[19] Za nepřezkoumatelné se považuje takové rozhodnutí krajského soudu, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo o věci rozhodnuto, rozhodnutí zkoumající správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), rozhodnutí jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí neobsahující vůbec právní závěry vyplývající z rozhodnutých skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné, atd.“*

[20] Stěžovatelka podala původně žalobu proti rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 5. 8. 2020, č. j. MV-101410-3/OSK- 2020, a dále proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 15. 4. 2020, č. j. 03589-2/2020-ERU, a rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 03589-4/2020-ERU, ve věci její žádosti o valorizaci platu za měsíce leden a únor roku 2020.

[21] Krajský soud v usnesení ze dne 1. 7. 2022, č. j. 31 Ad 19/2020-95, stěžovatelce sdělil, že po předběžném posouzení věci dospěl k závěru, že sdělení náměstka ministra vnitra č. j. MV-101410-3/OSK-2020, stejně tak jemu předcházející přípis Energetického regulačního úřadu č. j. 03589-2/2020-ERU a Rady Energetického regulačního úřadu č. j. 03589-4/2020-

ERU, nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud stěžovatelku poučil v tom smyslu, že nevalorizování platu, jak stěžovatelka výsledek žalobou napadeného sdělení v podané žalobě charakterizovala, v obecné rovině vyhodnotil jako možný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., a že pokud stěžovatelka hodlá brojit proti tomu, že jí nebyl valorizován plat, resp. nebylo o jejím nároku pozitivně rozhodnuto, musí změnit žalobní typ na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem a odpovídajícím způsobem změnit petit žaloby tak, aby odpovídal možnému rozhodnutí soudu dle § 87 s. ř. s.

[22] Stěžovatelka tedy svoji původní žalobu proti rozhodnutí správního orgánu změnila na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem a dle § 17b odst. 13 část věty první před středníkem energetického zákona ve spojení s § 10 odst. 2 zákona o státní službě za žalovaného označila předsedu Rady Energetického regulačního úřadu. Změnu žaloby krajský soud připustil v usnesení ze dne 7. 9. 2022, č. j. 31 Ad 19/2020-110, ve kterém rozhodl výrokem I, že žalobu bude projednávat jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem předsedy Rady Energetického regulačního úřadu a rozhodl výrokem II, že bude nadále jednat jako se žalovaným s předsedou Rady Energetického regulačního úřadu.

[23] I přes výše uvedené krajský soud v napadeném rozsudku uvádí jako žalovaného *náměstka ministra vnitra pro státní službu* namísto předsedy Rady Energetického regulačního úřadu. Dále je ve výrokové části rozsudku uvedeno, že rozhodoval o *žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2020, č. j. MV-101410-3/OSK-2020*, nikoliv o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu předsedy Rady Energetického regulačního úřadu.

[24] Z výše zmíněných důvodů je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné, jelikož je vnitřně rozporné a nelze z něj seznat, zda krajský soud rozhodoval o žalobě proti rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 5. 8. 2020, č. j. MV-101410-3/OSK-2020, nebo o žalobě proti nezákonnému zásahu předsedy Rady Energetického regulačního úřadu, a dále není seznatelné, koho rozhodnutí krajského soudu zavazuje, jelikož ve výrokové části je uveden náměstek ministra vnitra pro státní službu, avšak v odůvodnění je jako žalovaný označen předseda Rady Energetického regulačního úřadu.

[25] Stěžovatelka se domáhala přiznání účinků dle nařízení vlády č. 300/2019 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 341/2017 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, a nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, konkr. toho, že při výpočtu rozdílu platu za měsíc leden 2020 a únor 2020 měla být zohledněna valorizace platů státních zaměstnanců účinná od 1. 1. 2020. Namísto odpovědi na tuto stěžovatelčinu otázku, se krajský soud vypořádal se zněním a výkladem § 62 odst. 1 zákona o státní službě, který stanovuje, že nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až h) nebo § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo, nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 téhož zákona zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.

[26] Nicméně mezi stranami není sporné, že rozhodnutím nadřízeného služebnímu orgánu č. j. MV-2883-11/OSK-2020 bylo zrušeno rozhodnutí č. j. 05790-25/2015-ERU, čímž ke dni právní moci rozhodnutí č. j. MV-2883-11/OSK-2020 a s účinností od 1. 1. 2020 odpadl důvod, pro který byla stěžovatelka zařazena mimo výkon služby dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Tudíž stěžovatelka nebyla postavena mimo výkon služby; na základě zrušení

pokračování

původního rozhodnutí jí byl doplacen rozdíl ve výši 20 % platu za měsíce leden a únor roku 2020. Jelikož tedy byla od 1. 1. 2020 státním zaměstnancem, u kterého nastaly jiné překážky v práci na straně služebního úřadu dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě, v tomto případě jí náleželo 100 % platu. Proto konstatování krajského soudu v bodě 38, že stěžovatelka byla postavena mimo výkon služby dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě a dle § 62 odst. 2 ve spojení s § 176 zákona o státní službě jí náleží plat ve výši 80 % měsíčního platu, je v rozporu se skutkovým stavem. Obdobě je zcela mimo skutková zjištění konstatování krajského soudu v bodě 47, že stěžovatelce byl správně stanoven plat ve výši 80 % platu, kterého dosahovala před 31. 12. 2019.

[27] Rozhodnutí krajského soudu sice obsahuje důvody, proč se na stěžovatelku nařízení vlády č. 300/2019 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 341/2017 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, a nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů nevztahuje, nicméně je spojeno s nesprávně zjištěným skutkovým stavem. Z žaloby vyplývá, že stěžovatelce byl stanoven za měsíce leden a únor 2020 plat ve výši 100 % platu, kterého dosahovala před 31. 12. 2019; žalobou se však stěžovatelka domáhala toho, aby jí byl plat stanoven ve výši 100% platu, kterého by dosahovala od 1. 1. 2020, kdyby byla zařazena k 1. 1. 2020 na stejném služebním místě jako byla zařazena k 31. 12. 2019 (tj. vč. valorizace). Otázkou, zda byl postup žalovaného, který v této výši stěžovatelce plat nepřiznal, správný, se krajský soud nezabýval, resp. neodpověděl na námitku, že ze zákona o státní službě, zákoníku práce ani jiného zákona nevyplývá, proč by v případě existující překážky na straně služebního úřadu dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě stěžovatelce za období leden a únor 2020 neměl být poskytnut plat v takové výši, která by zahrnovala platový tarif stanovený dle nařízení vlády č. 300/2019 Sb.

[28] Krajský soud rovněž je povinen v řízení jednat s žalovaným, vůči němuž stěžovatelka zásah namítala, neboť ze spisu krajského soudu se podává, že krajský soud fakticky jednal (vycházel toliko z vyjádření) s původně označeným žalovaným – náměstkem ministra vnitra pro státní službu; žalovaný, jehož změnu krajský soud připustil, neměl přitom možnost se vyjádřit ani ke změně žalobního typu, resp. k usnesení krajského soudu ze dne 7. 9. 2022, č. j. 31 Ad 19/2022-110, v důsledku kterého se do postavení žalovaného dostal.

[29] Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný z důvodů výše uvedených, proto dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude dle § 110 odst. 4 s. ř. s. krajský soud vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[30] V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 1. března 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu